

	Olivia Maurel	
	<i>Woordvoerder Casablanca-verklaring en geboren uit draagmoederschap</i>	
	Datum	27 May 2026
	Evenement	Symposium 'Wet draagmoederschap: nieuwe kaders, nieuwe vragen'
	Organisator	NPV – Zorg voor het Leven
	Locatie	Nieuwspoort, Den Haag
Verklaring	https://declaration-surrogacy-casablanca.org/	

"Wat draagmoederschap met het kind doet"

Goedemorgen,

Dank u dat u mij vandaag hier hebt uitgenodigd. En bedankt dat je ruimte hebt gegeven aan deze discussie.

Mijn naam is Olivia Maurel, en ik sta voor u als woordvoerder van de Verklaring van Casablanca.

Maar ik sta hier ook als feminist en atheïst, omdat de positie die ik heb niet gebaseerd is op religie, ideologie of traditie.

Het is gebaseerd op mensenrechten. Op eigen ervaring. En op de overtuiging dat waardigheid niet tot één wereldbeeld behoort. Het behoort toe aan ieder mens.

En voordat ik activist werd...

voordat ik sprak bij de Verenigde Naties, het Europees Parlement of voor wetgevers over de hele wereld...

Ben ik allereerst een kind dat via draagmoederschap is geboren.

En ik vind het belangrijk om daar te beginnen.

Want tegenwoordig, als mensen het over draagmoederschap hebben, bedoelen ze meestal volwassenen.

Volwassenen die aan onvruchtbaarheid lijden. Volwassenen die dromen om ouders te worden. Volwassenen die wanhopig een kind willen.

Maar heel zelden horen we iets van het kind.

Het kind staat centraal in het proces... Toch blijft het op de een of andere manier afwezig in het gesprek.

Ik ben hier vandaag omdat ik geloof dat die afwezigheid ertoe doet.

En omdat Nederland nu op een keerpunt staat.

Jullie twijfelen of draagmoederschap ethisch, transparant, voorzichtig en veilig kan worden gemaakt.

Jullie proberen commercieel draagmoederschap te onderscheiden van zogenaamd altruïstisch draagmoederschap.

En ik begrijp de bedoeling daarvan.

Echt waar.

Omdat niemand uitbuiting wil. Niemand wil mensenhandel. Niemand wil dat vrouwen worden misbruikt. Niemand wil dat kinderen verkocht worden.

Maar wat ik vandaag wil vragen is iets diepers:

Wat als het probleem niet alleen de misstanden rondom draagmoederschap zijn?

Wat als het probleem draagmoederschap zelf is?

Ik spreek niet alleen voor mezelf

Vandaag spreek ik niet alleen voor mezelf.

Ik spreek als woordvoerder van de Verklaring van Casablanca, een internationale coalitie die meer dan 150 experts van over de hele wereld uit 75 verschillende landen samenbrengt:

- advocaten,
- Psychologen,
- artsen,
- Filosofen,
- Feministen,
- voormalige politici,

- Kinderrechtenactivisten,
- Overlevenden van draagmoederschap,
- en vrouwen die zelf als draagmoeders hebben opgetreden.

En wat deze beweging uniek maakt, is dat we politiek niet allemaal hetzelfde denken; als we over andere onderwerpen zouden spreken, zouden we het zeker over bijna alles oneens zijn.

Sommigen zijn links. Sommigen zijn conservatief. Sommigen zijn religieus. Anderen, zoals ik, zijn atheïsten. Sommigen zijn feministen uit Latijns-Amerika. Anderen zijn rechtsgeleerden uit Europa of Afrika.

Maar ondanks al onze verschillen kwamen we tot dezelfde conclusie:

Menselijke waardigheid kan niet samengaan met de commercialisering — of contractuele organisatie — van menselijke voortplanting.

In de afgelopen jaren heeft de Verklaring van Casablanca ingegrepen bij:

- de Verenigde Naties in Genève en New York,
- het Europees Parlement,
- nationale parlementen in Europa en Latijns-Amerika,
- juridische instellingen,
- bio-ethische raden,
- en mensenrechtenforums.

Niet omdat we moraliteit willen opleggen.

Maar omdat we geloven dat er iets fundamenteels gebeurt in onze beschaving:

Voor het eerst in de geschiedenis **wordt het moederschap zelf gefragmenteerd, uitbested en getransformeerd tot een wereldwijde markt.**

En de geschiedenis leert ons iets belangrijks:

Wanneer mensen markten worden, betalen de kwetsbaren altijd eerst de prijs.

Vrouwenlichamen. Identiteiten van kinderen. De armen. De stemlozen.

Daarom roept de Verklaring van Casablanca niet op tot regulering...

maar voor **de afschaffing**.

Omdat we niet geloven dat een mens ooit verwekt zou moeten worden binnen een kader **waarin scheiding van de moeder van tevoren wordt gepland.**

En dit is enorm belangrijk in het Nederlandse debat.

Omdat de voorgestelde wet hier niet alleen draagmoederschap reguleert.

Het normaliseert het principe dat een kind ethisch verwekt kan worden met de intentie gescheiden te worden van de vrouw die het baart.

En zodra een samenleving dat principe accepteert...

Alles verandert.

Ik ben gekocht voordat ik geboren werd

Ik ben gekocht voordat ik geboren werd.

Die zin klinkt misschien bruut, maar het is de waarheid van mijn bestaan.

Ik ben een kind dat via draagmoederschap is geboren.

Ik ben niet in deze wereld gekomen als iemands dochter.

Ik kwam aan als iemands **verwachting**:

- de nakoming van een contract,
- de voltooiing van een aankoop.

Toen ik werd geboren, werd ik meteen weggehaald bij de vrouw die mij negen maanden had gedragen.

De enige persoon die ik kende.

De enige hartslag die ik herkende.

De vrouw wiens lichaam **mijn eerste thuis** was geweest, wiens **bloed mijn voeding was geweest**, wiens **stem tot mij sprak zonder ooit een geluid te maken**, werd gedwongen mij aan vreemden over te dragen.

Er was geen huid-op-huid contact.

Geen moment van herkenning.

Geen eerste omhelzing.

Mijn verhaal begon met stilte.

Met afstand.

Met verlies.

Het grootste deel van mijn jeugd en volwassenheid droeg ik dat verlies zonder het te begrijpen.

Niemand heeft me ooit de rauwe waarheid verteld.

In plaats daarvan werd ik verpakt in een prachtig verhaal: één vol glimlachen en geruststellingen.

Mij werd verteld dat ik uit liefde was geboren.

Mij werd verteld dat ik gewenst was.

Mij werd verteld dat ik geluk had.

Maar liefde komt niet met papierwerk.

Liefde vereist geen geld.

En liefde begint niet met de scheiding van een moeder en haar pasgeboren kind.

En ja — ik weet dat die zin mensen ongemakkelijk maakt.

Omdat veel mensen die betrokken zijn bij draagmoederschap oprecht geloven dat ze met liefde handelen.

En ik twijfel niet aan hun oprechtheid.

Maar een kind kan tegelijkertijd geliefd en gewond zijn.

Die twee realiteiten kunnen naast elkaar bestaan.

De vragen die mij achtervolgden

Naarmate ik ouder werd, begonnen de vragen.

Wie ben ik? Waar kom ik vandaan? Waarom voel ik me onvolledig?

Dit waren geen abstracte filosofische vragen.

Het waren overlevingsvragen.

Omdat **identiteit geen luxe is**.

Het is de basis van de mens.

Maar mijn fundament was al gebroken voordat ik zelfs maar kon spreken.

Als kind herinner ik me dat ik iets voelde wat ik nooit kon verklaren.

Ik keek altijd naar mijn wensmoeder, de vrouw die mij heeft opgevoed, en voelde me schuldig omdat er iets in mij losgekoppeld was (ze zag er veel ouder uit dan de andere moeders op school, ik leek niet op haar...).

Ik wilde voelen wat andere kinderen van nature leken te voelen.

Dat instinctieve gevoel van erbij horen.

Maar in plaats daarvan was er altijd een onzichtbare emotionele afstand die ik niet kon benoemen.

En als je een kind bent, ga je ervan uit dat het probleem bij jou moet liggen.

Dus heb ik jaren geprobeerd "beter" te worden.

Betere dochter. Betere tiener. Beter mens.

Want misschien - dacht ik toen - dat de leegte zou verdwijnen.

Maar dat gebeurde nooit.

Mijn fundamenten waren van me gestolen. Mijn oorsprong was gewist. Mijn waarheid was verborgen geweest. Er werd van mij verwacht dat ik een leven zou bouwen op ontbrekende stukken, en een gebouw zonder fundering stort uiteindelijk in.

En ik ben inderdaad ingestort.

De pijn die ik niet kon benoemen, werd woede.

De leegte die ik niet kon verklaren, werd verslaving.

Medicijnen verdoofden de pijn. Alcohol vervaagde de vragen. En toen niets meer werkte, kwam de duisternis binnen.

Er waren momenten waarop ik niet wilde bestaan, momenten waarop ik probeerde mijn leven te beëindigen. Want hoe houd je je leven vast als het verhaal van je leven op een wond is gebouwd?

En toch sta ik hier.

Niet omdat het systeem mij beschermde.

Maar omdat ik me een weg heb gevochten door de gevolgen ervan.

Kinderen zijn loyaal

Er is iets wat mensen niet begrijpen aan kinderen.

Kinderen zijn loyaal.

Zelfs gewonde kinderen blijven loyaal.

Jarenlang heb ik niet gevochten tegen het systeem dat me pijn deed.

Omdat het toegeven van de waarheid ondraaglijk voelde.

Als draagmoederschap mij pijn doet...

Wat betekende dat voor de volwassenen om me heen?

Dus in plaats van het systeem in twijfel te trekken...

Ik trok mezelf in twijfel.

En dat is wat veel kinderen doen: ze internaliseren de wond.

En lange tijd geloofde ik dat ik misschien gewoon kapot was.

Misschien was ik te gevoelig.

Misschien was mijn ervaring uniek.

Maar toen gebeurde er iets.

Ik begon publiekelijk te spreken.

En langzaam begonnen kinderen van over de hele wereld die via draagmoederschap zijn geboren, privé contact met mij op te nemen.

Sommigen zijn geboren in de Verenigde Staten. Sommigen in Canada. Sommigen in Europa. Sommigen via commerciële regelingen. Andere via zogenaamde altruïstische draagmoederschap.

Ze wisten allemaal altijd de waarheid over hun geboorte.

Maar wat me het meest verbaasde was dit:

Ondanks onze totaal verschillende levens...

bleef dezelfde emotionele woordenschat terugkeren.

Verlating.

Verbinding verbreken.

Identiteitsverwarring.

Angst voor afwijzing.

Loyaliteitsconflict.

Verschillende landen.

Verschillende families.

Verschillende jeugd.

Verschillende politieke overtuigingen.

En toch dezelfde wonden.

Omdat kinderen die via draagmoederschap worden geboren zich vaak emotioneel gevangen voelen.

We houden van de mensen die ons hebben opgevoed.

We willen hen geen pijn doen.

We weten dat velen van hen ons intens wilden.

En dus kan eerlijk praten over onze pijn bijna onmogelijk voelen.

Want op het moment dat we lijden uitdrukken, hoort de samenleving meteen:

"Je valt je ouders aan."

"Je bent ondankbaar."

"Je ontkent liefde."

Zovelen blijven zwijgen.

Niet omdat ze geen pijn hebben.

Maar omdat ze doodsbang zijn om de mensen van wie ze houden te verliezen. En terecht, want ik verloor mijn ouders toen ik begon te praten over draagmoederschap, het is bijna drie jaar geleden dat we voor het laatst spraken.

Deze kinderen zijn doodsbang om het "slechte kind" te worden dat het gelukkige verhaal verpest.

En ik wil dat mensen iets heel belangrijks begrijpen:

Het debat over draagmoederschap wordt vaak gedomineerd door volwassenen met macht:

- agentschappen,
- advocaten,
- vruchtbaarheidsklinieken,
- wensouders,
- activisten,
- politieke lobbyisten.

Maar de kinderen die eruit geboren worden, zijn historisch gezien nog erg jong.

De meesten worden nu pas volwassen.

Velen proberen nog steeds te begrijpen wat er emotioneel met hen is gebeurd.

Velen zijn doodsbang om publiekelijk te spreken.

En toch zijn de verhalen privé vaak hartverscheurend vergelijkbaar.

Onlangs stuurde een vrouw die via draagmoederschap is geboren en nu 38 jaar oud is, een bericht naar een groep van ons.

Geen politieke verklaring.

Alleen pijn.

Ze schreef:

"Een oude vriend hebben heeft echt verlatingsdingen getriggerd en ik zit daar vandaag in... Het is altijd zo moeilijk voor mij om te bepalen wanneer ik voorzichtig moet zijn met het omgaan met mensen die deze gevoelens triggeren, of wanneer ik aan mijn eigen problemen moet werken of wanneer ik een middenweg moet vinden. Herkent iemand zich hierin?"

En toen ik dat bericht las, dacht ik:

Dit is wat mensen niet zien.

Geen slogans.

Geen ideologie.

Geen politiek.

Gewoon volwassenen die decennia later nog steeds verlatingswonden dragen.

Volwassenen die via draagmoederschap zijn geboren en proberen nog steeds te begrijpen waarom bepaalde relaties paniek, angst, onzekerheid of emotionele instorting veroorzaken.

Volwassenen geboren via draagmoederschap die nog steeds proberen te ontwarren wat bij het gewone leven hoort... en wat behoort tot het trauma van gescheiden zijn van de vrouw die hen droeg voordat ze zelfs maar konden spreken.

En misschien is het meest hartverscheurende deel dit:

Velen van deze mensen zullen nooit publiekelijk spreken.

Omdat ze bang zijn.

Bang om hun families te verliezen.

Bang om hun ouders pijn te doen.

Bang voor het geweld van het publieke debat.

Bang om aangevallen of in diskrediet gebracht te worden.

Dus als mensen vragen: "Waar zijn alle kinderen die tegen draagmoederschap spreken?"

Ik denk vaak:

Misschien zijn velen om dezelfde reden stil als getraumatiseerde kinderen vaak overal stil zijn.

Omdat loyaliteit en angst kunnen samengaan met pijn.

De Grote Leugen Die We Vertellen Over Baby's

Een van de grootste mythes rondom draagmoederschap is het idee dat pasgeboren baby's onbeschreven leien zijn.

Dat ze het niet weten.

Dat ze het zich niet zullen herinneren.

Dat het hen niet uitmaakt wie hen heeft gedragen.

Psychologie en neurowetenschap bevestigen nu wat elke pasgeborene al weet: de band tussen een baby en de vrouw die hem droeg is niet sentimenteel, maar biologisch, hormonaal, primair.

Een baby is geen lege harde schijf die wacht om geprogrammeerd te worden na de geboorte.

Een baby heeft al relaties vóór de geboorte.

De baarmoeder is geen neutrale container.

De baarmoeder is de eerste wereld van het kind.

Het **moederlichaam** is de wereld van het kind.

Het **geluid van haar hart** is de eerste taal van veiligheid.

Tijdens de zwangerschap:

- herkent de baby de stem van de moeder,
- herkent haar geur,
- synchroniseert het met haar ritmes,
- past het zich aan haar hormonale omgeving aan,
- ervaart stress door haar lichaam,
- en begint al in de baarmoeder hechtingspatronen te vormen.

De vrouw die het kind draagt, is niet simpelweg een "huisvester".

Ze is het kind biologisch gezien al aan het "moederen".

En toch vereist draagmoederschap iets buitengewoons.

Het vereist dat we die eerste band bewust verbreken.

Niet per ongeluk.

Niet vanwege een tragedie.

Niet vanwege oorlog.

Niet vanwege de dood.

Maar bewust.

Contractueel.

Van tevoren gepland.

En dit is precies wat het Nederlandse voorstel zou institutionaliseren.

Een juridisch kader waarin rechtbanken, vóór de conceptie, de geplande scheiding tussen een kind en de vrouw die het zal baren, goedkeuren.

Elke draagmoederschap begint met een scheiding.

En elke scheiding laat een litteken achter.

Een van de grootste tegenstrijdigheden van onze tijd is het opzettelijk, contractueel verbreken van die band, en het dan liefde noemen.

Waarom ik geloof dat draagmoederschap nooit ethisch kan zijn

Mensen vragen me vaak:

"Wat als het niet over geld gaat?"

"Wat als iedereen instemt?"

"Wat als de draagmoeder echt wil helpen?"

"Wat als de afspraken zorgvuldig worden gereguleerd?"

"Wat als het altruïstisch is?"

En ik begrijp die vragen.

Omdat mensen willen geloven dat er een manier moet zijn om dit ethisch te maken.

Maar na jaren van reflectie — niet alleen als kind geboren via draagmoederschap, maar ook als moeder, activiste en iemand die dagelijks met andere draagmoeders spreekt — kwam ik tot een conclusie:

Draagmoederschap kan niet ethisch worden omdat de centrale handeling hetzelfde blijft.

Een kind wordt bewust verwekt om gescheiden te worden van de vrouw die het droeg.

Die scheiding is geen bijwerking.

Het is het doel.

Zonder de scheiding is er geen draagmoederschap.

En dat betekent dat het ethische probleem zelfs bestaat in de meest liefdevolle situatie die je je kunt voorstellen.

Omdat ethiek niet alleen gaat over intenties van volwassenen.

Het gaat ook om wat we het kind vragen te doorstaan.

Je kunt betalingen reguleren.

Je kunt contracten reguleren.

Je kunt tussenpersonen reguleren.

Je kunt counseling reguleren.

Maar wat je niet kunt wegreguleren, is de biologische realiteit dat een pasgeboren kind de vrouw die het heeft gedragen al kent.

Je kunt de breuk **niet wegreguleren.**

Je kunt het verlies **niet wegreguleren.**

En daarom geloof ik niet dat er zoiets bestaat als "ethisch draagmoederschap."

Niet omdat alle volwassenen slechte mensen zijn.

Maar omdat draagmoederschap zelf de samenleving vraagt iets te normaliseren wat een kind ervaart als verlating.

En ik denk dat dit de grote blinde vlek is van het Nederlandse voorstel.

Het voorstel probeert de voorwaarden van deze scheiding te reguleren.

Maar het stelt nooit die scheiding zelf ter discussie.

Er wordt gevraagd: "Hoe kunnen we draagmoederschap veiliger organiseren?"

In plaats van te vragen:

"Moet een kind ooit opzettelijk verwekt worden voor een scheiding?"

En dat onderscheid verandert alles.

Draagmoederschap omzeilt de bescherming die bij adoptie bestaat

En er is nog een andere realiteit die me diep zorgen baart.

Bij adoptie erkennen samenlevingen dat het scheiden van een kind van zijn moeder iets diep ernstigs is.

Daarom bevatten adoptiesystemen, althans in principe, waarborgen.

Er zijn onderzoeken.

Maatschappelijk werkers.

Psychologische evaluaties.

Thuisstudies.

Achtergrondcontroles.

Toezicht.

Omdat de samenleving iets fundamenteels begrijpt:

Niet iedereen heeft automatisch het recht om een kwetsbaar kind te ontvangen.

En toch omzeilt draagmoederschap die waarborgen meer en meer.

Tegenwoordig kan in veel delen van de wereld bijna iedereen met genoeg geld een kind verkrijgen via draagmoederschap (denk ook aan een recent geval in Engeland – verkrachting en mensenhandel).

Geen controle die gelijkwaardig is aan adoptie.

Geen betekenisvol wereldwijd toezicht.

Geen serieus internationaal kader voor kindbescherming.

En ik denk dat we onszelf een heel ongemakkelijke vraag moeten stellen:

Waarom zijn er vaak meer beschermingen bij het adopteren van een al bestaand, kwetsbaar kind...

dan wanneer er een kind wordt gecreëerd met het doel het contractueel over te dragen?

Die tegenstelling zou ons allemaal moeten verontrusten.

Omdat draagmoederschap een parallelle markt heeft gecreëerd die veel van de ethische barrières die samenlevingen rond adoptie hebben ontwikkeld, omzeilt.

En zodra reproductie marktgedreven wordt, zullen ongelijkheden onvermijdelijk volgen.

Geld komt binnen.

Selectie begint.

Consumentenlogica gaat van start.

De vraag zal oprijzen.

En uiteindelijk dragen kwetsbare vrouwen en kinderen de gevolgen.

Daarom geloof ik dat de discussie in Nederland veel groter is dan in Nederland zelf.

Want als een gerespecteerde Europese democratie draagmoederschap formeel normaliseert via wettelijke regeling...

draagt dat bij aan de wereldwijde normalisatie van een reproductieve industrie die zich nu al snel over de grenzen heen uitbreidt.

En de geschiedenis toont ons iets belangrijks:

Zodra het vermarkten van mensen genormaliseerd is, blijven die markten niet lang klein, beperkt of puur altruïstisch.

Ze breiden zich uit.

Altijd.

Omdat markten de vraag volgen.

En reproductieve markten vormen daarop geen uitzondering.

Moeder Worden Veranderde Alles

Toen ik zelf moeder werd, brak er iets in mij.

Want voor het eerst in mijn leven...

begreep ik het moederschap fysiek.

Niet intellectueel.

Fysiek.

Ik herinner me dat ik mijn baby tegen mijn borst hield en plotseling besepte:

De vrouw die mij droeg moet dit ook gevoeld hebben.

En voor het eerst zag ik draagmoederschap niet meer alleen door de ogen van het kind.

Ik begon het te zien door de ogen van de vrouw die gedwongen werd het kind weg te geven.

En eerlijk gezegd...

Ik denk niet dat de mensheid volledig begrijpt hoe gewelddadig het is om een moeder te vragen haar eigen hechting het zwijgen op te leggen om aan een contract te voldoen.

Toen mijn baby's geboren werden, wilde elk instinct in mij ze beschermen, vasthouden, ruiken, dicht bij ze blijven.

Die band is geen ideologie.

Het is biologie.

En plotseling begreep ik iets angstaanjagends:

Het hele draagmoederschapssysteem hangt af van het ontkennen van die band.

Want als de maatschappij volledig zou toegeven hoe diep de moederband werkelijk is...

zou het emotioneel onmogelijk worden om draagmoederschap te rechtvaardigen.

En daarom gebruiken we eufemismen.

Contracten.

Juridische taal.

Klinische woordenschat.

Maar onder dit alles...

is er nog steeds een pasgeboren baby die zoekt naar de vrouw wiens hartslag ze negen maanden kende.

En er is nog steeds een moeder die probeert niet te veel lief te hebben omdat ze weet dat het kind zal worden weggenomen.

Dat is de verborgen realiteit van draagmoederschap.

Afsluiting

Dit is geen discussie over de wensen van volwassenen.

Het is een verdediging van de rechten van kinderen.

Kinderen hebben rechten:

rechten op hun identiteit,

hun afkomst,

hun waardigheid,

hun moeder.

Rechten die niet kunnen worden gekocht, uitbesteed, overgedragen of uitgewist — zelfs niet met de beste bedoelingen. Een kind is een mens, geen project, geen bezit, geen product. Volwassenen hebben geen recht *op* kinderen.

En onthoud, er is geen internationaal RECHT om een kind te krijgen, helemaal niet. Maar kinderen hebben rechten en we moeten ze koste wat kost beschermen.

En dat is ook waarom ik mijn boek schreef:

Où es-tu, maman ?

Het is nu hier beschikbaar in het Nederlands.

Ik heb het niet alleen geschreven om mijn verhaal te vertellen.

Ik schreef het omdat ik wilde dat mensen zouden begrijpen wat draagmoederschap werkelijk is, achter de mooie taal en marketing.

Het boek gaat over mijn leven, mijn worstelingen, mijn zoektocht naar identiteit en mijn trauma van scheiding. Maar het biedt ook tools om de draagmoederschapsindustrie zelf te begrijpen — en te bestrijden.

Het boek bevat getuigenissen, juridische realiteiten, mechanismen uit de industrie en zelfs echte contractclausules die onthullen hoe dit systeem achter de schermen functioneert.

Omdat ik geloof dat mensen het verdienen om niet alleen de droom te zien die aan hen wordt verkocht...

maar ook de menselijke tol.

En dus wil ik niet als activist eindigen...

maar als het kind dat ik ooit was.

Een klein meisje dat probeerde te begrijpen waarom ze zich verlaten voelde, zelfs voordat ze maar kon spreken.

Een klein meisje dat zich afvraagt waarom de vrouw die haar droeg voorgoed verdween na de geboorte.

Een klein meisje dat probeerde te begrijpen waarom haar bestaan begon met een contract.

Mensen zeiden tegen me: "Je bent uit liefde geschapen."

Maar ik heb vandaag nog steeds dezelfde vraag:

Als ik uit liefde ben geschapen...

waarom werd ik gescheiden van de vrouw die als eerste van mij hield?

Die vraag heeft me mijn hele leven gevolgd.

En misschien is het belangrijkste wat ik vandaag bij u kan achterlaten:

Voor u stemt voor wetten die draagmoederschap in Nederland normaliseren...

Vraag uzelf af of de kinderen die door die wetten worden gecreëerd, op een dag dezelfde vraag zullen stellen.

Dankuwel.